

Záblesk vzpomínek

Nalini Singh

FANTOM Print
2021

Copyright © 2009 by Nalini Singh
Translation © Petra Kubašková
Cover © Tony Mauro

ISBN 978-80-7594-099-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Věnováno Anu za to, že miluje knihy... a že miluje moje knihy!

Smrt

Smrt je pronásledovala jako boží hněv. Neúnavná. Nelitostná. Snažili se nalézt naději, když odpadli od PsyNetu, ve snaze vybudovat pouze nový život daleko od chladných rozhodnutí svých bratří. Jenže Psyové v Síti, jejichž srdce zamrzla v bezcitném chladu Utišení, odmítali nechat odpadlíky odejít v míru – neboť Zapomenutí se svými nadějemi a sny o lepším životě byli Psyům překážkou na cestě k absolutní moci.

Odpadlíci napočítali ve svých řadách mnoho telepatů a lékařských odborníků, mužů a žen nadaných v psychometrii, jasnozřivosti a mnohém jiném. Tito mocní jedinci, tito *rebelové*, představovali jedinou skutečnou psychickou hrozbu pro Radu Psyů.

A tak je Rada odstranila.

Jednoho po druhém.

Jednu rodinu po druhé.

Otce. Matku. Dítě.

Znovu a znovu a znovu.

Až se Zapomenutí museli dát na útěk, skrývat se.

Jak šel čas, vzpomínky vyprchaly, pravda se časem skryla a Zapomenutí téměř přestali existovat.

Stará tajemství však nemohou zůstat ututlána navěky. Nyní, v posledních měsících roku 2080, se zvedá prach, světlo si začíná nacházet cestu a Zapomenutí se ocitají na křižovatce. Bojovat znamená opět se postavit tváří v tvář smrti, možná i totálnímu vyhlazení jejich druhu. Avšak útěk... Není to snad jenom jiný způsob vymření?

Kapitola 1

Otevřela víčka a na chvíli jí připadalo, jako by se svět zatočil. Ty oči, které na ni hleděly, byly hnědé, ale takovou barvu ještě nikdy předtím neviděla. Bylo v nich zlato. Jantarové skvrnky. A bronzové. Přímou hýřily barvami.

„Je vzhůru.“

Ten hlas, pamatovala si ho.

„Pst. Mám vás.“

Polkla a snažila se ze sebe vyloudit nějaký zvuk.

Z bolavého krku vyšlo zasípání. Bezhlesné. Nicneříkající.

Muž s hnědýma očima jí vsunul ruku pod hlavu, trochu jí předklonil a přiložil jí něco na rty.

Studilo to.

Led.

Pootevřela rty, zoufale se snažila rozpustit ty kousky ledu v ústech. Svlažilo jí to hrdlo, ale nestačilo to. Potřebovala vodu. Opět se pokusila promluvit. Ani sama sebe neslyšela, ale on jí ano.

„Posaďte se.“

Bylo to jako snažit se plavat nějakou příšerně hustou kapalinou – kosti měla jako z želatiny, svaly totálně nepoužitelné.

„Počkejte.“ Zvedl jí sám na posteli do pozice vsedě. Srdce jí bušilo v hrudi a třepotalo se jako lapený ptáček.

Buch buch.

Buch buch.

Buch buch.

Ucítla na tváři teplé ruce, které jí otočily hlavu. Před očima se jí objevil nestálý obraz jeho tváře, který ale hned zase nepochopitelně ujel do strany.

„Myslím, že má pořádek v krvi zbytky drog.“ Nejen že měl hluboký hlas,

ale také jím pronikl hluboko do jejího nitra, přímo do bušícího, rozechvělého srdce. „Máte – díky.“ Něco zvedl.

Pohárek.

Voda.

Chytila ho za zápěstí a málem hned zase odtáhla prsty z toho, jaký živelný, mužný žár sálal z jeho kůže.

On však dál držel pohárek tak daleko, aby na něj nedosáhla. „Pomalů. Rozumíme si?“ Nebyla to ani tak otázka, jako spíš rozkaz – pronesený hlasem zvyklým poroučet.

Kývla a nechala si něco strčit ke rtům. Brčko.

Sevěřela ho pevněji, měla hroznou žízeň.

„Pomalů,“ opakoval jí.

Upila. Syté. Pomerančové. Sladké. I přes nesmlouvavě přísný hlas svého zachránce by bývala klidně neposlechla a začala by hltat, jenže její ústa nefungovala, jak měla. Byla ráda, že nasála aspoň tenoučký pramínek. Stačilo to však k ukonejšení bolavého krku a k zahnání hladu, z něhož měla křeče v žaludku.

Tak hrozně dlouho trpěla hladu.

Záblesk čehosi v mysli, tak rychlý, že jej nedokázala uchopit. A potom už zírala do těch podivně uhrančivých očí. Bylo na něm však víc než jen to. Byl čistý, jeho rysy byly téměř nestydatě ostré a kůže zlatě hnědá. Exotická oči. Exotická kůže.

Jeho ústa se pohnula.

Utkvěla očima na jeho rtech. Spodní ret byl o trochu plnější, než se na té nekompromisně mužné tváři zdálo správné. Nebyl však měkký. To nikdy. Tento muž byl ztělesněním tvrdosti a panovačnosti.

Další dotek, prsty na její tváři. Zamrkala, soustředila se znovu na jeho rty. Snažila se slyšet.

„... jmenujete?“

Odstřčila džus a polkla, spustila ruce na příkrývku. Chtěla znát své jméno. Byla to rozumná otázka. Chtěla znát i jeho jméno. Lidé, když se potkávají, si přece vždy navzájem sdělují svá jména. Bylo to normální.

Zaryla prsty do měkkých bavlněných příkrývek.

Buch buch.

Buch buch.

Buch buch.

Ten vyplašený ptáček byl zpět, lapený v jejich prsou. Jak kruté.

Nenormální.

„Jak se jmenujete?“ Přímý pohled jeho očí ji přišpendlil, nedovolil jí odvrátit zrak.

A ona musela odpovědět. „Já nevím.“

Dev se díval do těch rozostřených, oříškově hnědých očí a viděl jenom zmatený strach. „Glene?“

Doktor Glen Herriford se mračil z opačné strany postele. „Může to být vedlejší účinek těch drog. Když sem přišla, měla toho v sobě požehnaně. Dej jí ještě pár hodin.“

Dev kývl, položil džus na stolek a opět obrátil pozornost k ženě. Už jí padala víčka. Neříkal nic, jenom jí pomohl zpátky do lehu na zádech. Za chvíličku už zase spala.

Ukázal hlavou ke dveřím a vyšel ven, doktor Glen hned za ním. „Co jste jí našli v krvi?“

„To je právě to.“ Glen poklepal na elektronickou kartu v ruce. „Chemikálie předané do úplně starých a obyčejných prášků na spaní.“

„Nevypadá to tak.“ Byla příliš dezorientovaná, zorničky měla velmi roztažené.

„Ledaže...“ Glen povytáhl obočí.

Devova ústa se napjala. „Je nějaká šance, že si to udělala sama?“

„Ta šance je tu vždy – ale někdo ji vyhodil před tvým bytem.“

„Šel jsem dovnitř v deset večer a vyšel jsem zase za patnáct minut.“ Zapomněl si v autě telefon a byl vytočený, že musel přerušit práci a vrátit se do garáže. „Když jsem ji našel, byla v bezvědomí.“

Glen zakroutil hlavou. „V tom případě by neměla dost koordinace na to, aby prošla přes bezpečnostní systém – jemnou motoriku musela ztratit hodně dlouho předtím.“

Dev se podíval zpátky do pokoje a bojoval přitom s návalem hněvu, který ho popadl při představě, jak se musela cítit bezmocná a co jí kdo mohl v tom mezicase provést. Jasně bílá zářivka vrhala světlo na její zacuchané blond vlasy, zvýrazňovala škrábance na tváři a ostré lící kosti, které jako by chtěly propíchnout kůži. „Vypadá polomrtvá hlady.“

Glenova tvář, obvykle tak usměvavá, se nyní změnila v pochmurnou masku. „Neměli jsme zatím možnost provést kompletní prohlídku, ale má modřiny na pažích a na nohách.“

„Chceš mi říct, že ji někdo mlátil?“ Devovým tělem se prohnal syrový hněv, horký, prudký.

„Použil bych slovo ‚mučil‘. Pod novějšími modřinami jsou staré.“

Dev zaklel podnosem. „Za jak dlouho jí bude líp?“

„Než se drogy úplně vyplaví, potrvá to asi čtyřicet osm hodin. Myslím, že to byla jednorázová záležitost. Kdyby byla delší doba na drogách, vypadala by ještě hůř.“

„Pravidelně mě informuj.“

„Zavoláš donucovací orgány?“

„Ne.“ Dev neměl v plánu pustit ženu z očí. „Nehodili mi ji před dveře jen tak pro nic za nic. Zůstane tady u nás, dokud nepřijdeme na to, co se tu ksa-kru děje.“

„Deve...“ vydechl Glen. „Její reakce na drogy naznačuje, že se určitě jedná o Psyku.“

„Já vím.“ Jeho vlastní psychické smysly zachytily od té ženy jistou „ozvěnu“. Sice utlumenou, ale byla tam. „V tomto stádiu není hrozbou. Až se vzbudí a přijde k sobě, znovu zhodnotíme situaci.“

Něco v pokoji píplo a Glen se podíval do karty, kterou držel v ruce. „To nic. Nemáš se dneska dopoledne sejít s Talin?“

Dev pochopil, a tak se odebral domů, aby si dal sprchu a převlékl se. Když vcházel do budovy, v níž se nacházelo centrum nadace Paprsek, bylo zrovna půl sedmé. Čtyři horní patra byla rozdělena na několik apartmá pro hosty, v prostředních deseti sídlily různé úřednické kanceláře a v podlažích pod suterénem se nacházely testovací a medicínské prostory. A dneska – Psyka. Žena, která by snad mohla být nejnovějším krokem snah psyské Rady zničit Zapomenuté.

Připomněl si však, že v tuto chvíli žena spala a on měl práci. „Aktivovat. Hlasový kód – Devraj Santos.“ Průzračná obrazovka jeho počítače se vykloupila nahoru z desky stolu a zobrazila mu několik nepřečtených zpráv. Maggie, jeho sekretářka, uměla moc dobře roztrídít zprávy na „tohle může počkat“ a „tohle vyžaduje odpověď“, a všech deset, které na něj teď svítily z obrazovky, spadalo do té druhé kategorie – a to dnešek ještě ani nezačal. Rozvalil se v židli a podíval se na hodinky.

Na telefonáty bylo ještě moc brzo – dokonce ani v New Yorku většina lidí neseseděla ve tři čtvrtě na sedm ráno za psacím stolem. Jenže většina lidí neřídila nadaci Paprsek, natož aby jednali jako hlava „rodiny“ tisíců jiných, různě roztroušených po vlasti, a v mnoha případech i po světě.

V té chvíli si nutně musel vzpomenout na Martyho.

„Tahle práce,“ řekl kdysi jeho předchůdce té noci, kdy Dev převzal vedení, „ti sežere život, pěkně tě vysaje, až do morku kostí, a potom tě někde na druhém konci vyplivne jako vyschlou slupku.“

„Ty jsi ale vydržel.“ Marty řídil Paprsek víc než čtyřicet let.

„Měl jsem kliku,“ pravil tehdy starší muž tím svým přímočarým, praktickým tónem. „Když jsem tu funkci vzal, byl jsem ženatý, a teď jsem nevýslovně vděčný, že se mnou moje manželka i přes všechny ty útrapy zůstala. Když do toho vstupuješ nezadaný, už tak zůstaneš.“

Dev si ještě dneska pamatoval, jak se tomu tehdy smál. „Cože? Takhle ty podceňuješ mé osobní kouzlo?“

„Osobního kouzla můžeš mít, kolik chceš,“ řekl Marty s odfrknutím, „ale ženské vyžadují tvůj čas. Ředitel nadace Paprsek čas nemá. Jediné, co má, je tíha těch tisíců snů, nadějí a obav, které mu leží na ramenou.“ Jeho pohled se naplnil stíny. „Změní tě to, Deve, když si nedáš pozor, opanuje tě krutost.“

„Jsme teď stabilní jednotka,“ namítal tenkrát Dev. „Minulost nechme být.“

„Drahý chlapče, minulost nikdy nezmizí. Jsme ve válce a ty jako ředitel jsi generál.“

Devovi trvalo tři roky na tomhle postu, než doopravdy pochopil, před čím ho Marty varoval. Když se jeho předkové odtrhli od PsyNetu, doufali, že si zařídí život mimo chladný, ztuhlý protokol Utišení. Místo kontroly si vybrali chaos, místo života bez naděje, lásky a radosti si zvolili riskantní emoce. A tato volba s sebou nesla následky.

Psyská Rada nikdy nepřestala Zapomenuté pronásledovat.

Aby se dokázal účinně bránit, udržet své lidi v bezpečí, musel i sám Dev sáhnout k některým krutým volbám.

Jeho prsty teď pevně sevřely pero a drtily je tak, že se div nezlomilo. „Dost,“ zamumlal a znovu se podíval na hodinky. Na hovory bylo pořád ještě moc brzo.

Odsunul se na židli, vstal a chtěl si jít pro kafe. Místo toho se však přistihl, že vlastně jede výtahem dolů do podzemních pater. Chodby byly tiché, ale on věděl, že v laboratořích bude v tuto dobu živo – měli zkrátka tolik práce, že prostě museli jet nonstop.

Zapomenutí sice kdysi dávno byli stejní Psyové jako ti, kteří vzhlíželi k Radě a jejímu vedení, ale čas a sňatky s jinými rasami mezitím způsobily jisté změny v jejich genetické struktuře. Začínaly se objevovat nové, divné schopnosti... a stejně tak i nové, divné nemoci.

Tuhle hrozbu však dnes neměl řešit.

Jestli se nemýlili, byla ta neznámá žena v nemocniční posteli před ním přímo napojená na samotný PsyNet. To jí činilo nadmíru nebezpečnou, byla jako trojský kůň a její mysl byla v takovém případě využívána jako kanál, jímž se mohla čerpat data, případně by se skrze něj implementovaly smrtící strategie.

Poslední špion, který byl natolik hloupý, že se pokusil infiltrovat Paprsek, odhalil osudnou pravdu příliš pozdě – a sice že Devraj Santos nikdy tak docela nezavřel dveře za svou vojenskou minulostí. Teď, když se díval do zhmožděné, poškrábané a vyzáblé tváře té ženy, uvažoval, zda by byl schoopen zlomit jí s chladnokrevnou precizností vaz, kdyby na to došlo.

Bál se, že odpovědí by mohlo být ledově praktické „ano“.

Zalekl se a už chtěl z pokoje odejít, když si všiml, že se jí oči pod víčky rychle pohybují. „Psyové nemají mít sny,“ zamumlal.

„Řekni mi to.“

Polkla krev na jazyku. „Řekla jsem už všechno. Všechno jste mi vzal.“

Oči černé jako noc, s několika málo bílými fličky na ni shlížely, zatímco jí v mysli šátraly mentální prsty, přehrabovaly se, chňapaly, ničily. Polkla výkřik, znovu se kousla do jazyka.

„Ano,“ řekl její mučitel. „Vypadá to, že jsem tě obral o všechna tajemství.“

Neodpovídala, neuvolnila se. Tohle už předtím udělal. Tolikrát! Za chvíličku začnou otázky nanovo. Nevěděla, co od ní chce, ani co hledá. Věděla jenom, že ji zlomil. Nic v ní už nezbylo. Byla zlomená, roztráštěná, mrtvá.

„Teď,“ řekl pořád tím samým, neochvějně trpělivým hlasem. „Řekni mi o těch experimentech.“

Otevřela ústa a opakovala to, co už vypověděla tolikrát dokola.

„Zfalšovali jsme výsledky.“ Tohle věděl od začátku; nic tím nevyzradila.

„Nikdy jsme vám nedali skutečná data.“

„Řekni mi pravdu. Řekni mi, co jste našli.“

Ty prsty se jí opět zaryly do mozku, až ucítila šílenou, ohnivou bolest, která snad každou chvíli mohla vymazat samotné její já. Nemohla pokračovat, nemohla je ochránit, nedokázala ochránit ani sama sebe – protože on při tom všem seděl v její hlavě jako velký černý pavouk, díval se, dovidal se, věděl. Nakonec jí vzal její tajemství, čest, loajalitu, a když skončil, pamatovala si jenom sytý, měděný pach krve.

Probudila se a v hrdle jí uvízl ostrý výkřik. „On to ví.“

Opět k ní shlížely ty hnědé oči. „Kdo to ví?“ Už to jméno měla na jazyku, ale záhy se zase ztratilo v džungli její zpustošené mysli. „On to ví,“ opakovala, zoufalá z toho, že někdo pochopí, co udělala. „On to ví.“ Chňapla ho za prsty.

„Co ví?“ Pod kůží mu projížděla elektrina a páčila jako peklo.

ZÁBLESK VZPOMÍNEK

„O těch dětech,“ zaseptala, zatímco jí opět ztěžkla hlava a oči zešedly.
„O chlapci.“

Zlatá se změnila v bronzovou a ona se chtěla dívat, ale už bylo pozdě.

ARCHIV RODINY PETROKOVOVÝCH

Dopis ze 17. ledna 1969

Drahý Matthew,

na dnešním zasedání vládnoucích hlav navrhla Rada nový, radikální přístup k problémům, jimž čelíme. Věděla jsem, že to přijde, ale stejně si nedokážu moc dobře představit, jak to bude fungovat.

Cílem tohoto nového programu by bylo zbavit nadcházející generaci Psyů veškerých negativních emocí. Kdybychom dokázali vyléčit zuřivost, bylo by to nesmírné požehnání, neboť by se zabránilo velkému množství násilí a zachránila spousta životů. Teoretikové však zašli ještě dál. Říkají, že jakmile se nám povede ovládnout zuřivost, budeme schopni ovládat i další ničivé emoční stavy – ty, které způsobují roztržnění mysli, ústící v duševní choroby.

Jsem optimistická, avšak obezřetná. Bůh ví, že tato rodina pykala za své talenty víc, než je zdrávo.

S nesmírnou láskou

Máma

Kapitola Z

On to ví... *Ví o dětech. Ví o tom chlapci.*

Dev se přinutil počkat do devíti, potom netrpělivýma rukama vytočil Talin a ramena měl ztuhlá nervozitou. Blondýna upadla zase do bezvědomí, hned jak ta slova vyřkla, ale Dev nic víc nepotřeboval – vnitřně cítil, že na tohle existuje jenom jediná odpověď.

„Deve?“ Na průzračném monitoru počítače se objevila Talinina tvář, ještě zmuchlaná od spánku, takže nebylo žádné překvapení, když si zívla, protože v její části země bude teprve šest. „Myslela jsem, že se máme setkat v půl jedenácté na Východní.“

„Změna plánu.“ Pečlivě zvážil svá další slova. Talin byla pragmatička, ale také měla velmi silné pouto ke svým svěřencům. „Musím se na něco zeptat Jona.“

Ušklíbla se. „Pokud jde o to, jestli nastoupí do školy Paprsku, tak si to nehodlá rozmyslet. Dohlížím ale na to, aby si přečetl všechno, co mu Glen posílá, a Psyové ve smečce mu pomáhají trénovat jeho schopnosti.“

„Bydlí u DarkRiverů.“ K tomuto závěru Dev došel poté, co osobně navštívil domovskou základnu levhartí smečky v San Francisku. „Myslím, že je to pro něj nejlepší místo.“

„Takže...?“

„Kolik lidí vědělo o Jonovi v psyských laboratořích – poté, co ho unesli?“ Z pohledu genetiky byl chlapec z pětačtyřiceti procent Psyem a narodil se s unikátním druhem řečové schopnosti. Jonquil Duchslyaya uměl doslova ukecat lidi, aby udělali cokoli, co chtěl. Za takovou schopnost by mnozí prolévali krev.

Talinin pohled se přiostril a z koutků jejich očí se rozeběhly tenké čárky. „Samozřejmě Ashaya. Byla vedoucí výzkumu.“

Ashaya Aleinová byla nyní také družkou levharta od DarkRiverů a neohrozila by ani Jona, ani žádné jiné Zapomenuté děti. „Kdo další?“

„Nikdo, kdo zůstal naživu.“ Z Talinina hlasu zazníval čirý hněv. „Clay se postaral o Larsena, toho bastarda, který na dětech prováděl experimenty. A víte sám, že když se Ashaya odvrátila od Rady, zničili její laboratoř a pozabíjeli všechny její výzkumné asistenty.“

V prsou ucítil ledový, tuhý rampouch smrti. „Jak moc jste si tímhle jistá?“

„Smečka DarkRiverů má kontakt v Síti. Totéž platí pro vlky,“ dodala, čímž narážela na nejbližšího spojence DarkRiverů, SnowDancery. „Nevypadalo to, že by zůstala živá duše.“

Jenže Dev věděl, že Psyové jsou mistři v udržování tajemství. Zvláště pak Psyové, jako třeba Ming LeBon, radní, o němž se proslýchalo, že měl na svědomí zničení laboratoře. „Když vám pošlu fotku, mohla byste zjistit, zda na ní Jon pozná osobu z doby svého únosu?“

„Ne.“ Nekompromisní odpověď, při níž měla v obličeji stejně neústupný výraz jako ostatní levharti v její smečce. „Konečně se začíná chovat jako normální kluk – nechci mu připomínat hrůzy, které na tom místě zažil.“

Dev znal Talin už dlouho a věděl, že neustoupí. „V tom případě potřebuju číslo na Ashayu.“

„Dost ji tehdy zasáhlo, když ztratila své lidi.“ Pauza. „Jednejte s ní šetrně.“

Dev slyšel i to, co neřekla nahlas. „Vy máte strach, že z ní tu odpověď vymlátím?“

„Změnil jste se, Deve.“ Tichá odpověď. „Jste teď tvrdší.“

Za posledních několik měsíců podobnou výčitku slyšel už mnohokrát.

Ty jeden bastarde, nemáš srdce! Dostals ho do nemocnice! Jak vůbec můžeš se sebou žít?

Odložil tu nepřijemnou vzpomínku k ledu a pokrčil rameny. „Patří to k práci.“ To byla sice do jisté míry pravda, ale i kdyby jako ředitel Paprsku skončil třeba hned zítra, jeho schopnost se postará o to, aby se mu v duši dál rozlézal chlad. Paradoxně z něj právě tento ledový chlad činil toho nejlepšího, kdo může Paprsek řídit – věděl totiž, jak uvažují Psyové.

„Tady ho máte.“

Uložil si číslo, které mu Talin poslala na obrazovku. „Můžeme trochu posunout naše setkání?“

Kývnutí. „Dejte mi pak vědět, na co jste přišel.“

Dev ukončil hovor a vytočil Ashayino číslo. Místo ní to zvedlo šedooké dítě se sametovými, rovnými černými vlasy. „Ahoj. Můžu vám nějak pomoci?“

Deva doted' nenapadlo, že ho dneska něco donutí k úsměvu, ale cítil,

jak se mu při tom dospěláckém uvítání zvedají koutky. „Máš tam někde mamku?“

„Ano.“ Chlapcovy oči zajiskřily, najednou byly spíš modré než šedivé. „Peče mi sušenky do školky.“

Dev si jaksi neuměl představit psyskou vědkyni Ashayu Aleinovou jako matku, která dělá svému chlapečkovi ve čtvrt na sedm ráno sušenky. „Neměl bys ještě spát?“

Než stihl chlapec odpovědět, obrazovku vyplnila zamračená ženská tvář. „S kým to mluvíš...?“ Její pohled padl na Deva. „Ano?“

„Jmenuji se Devraj Santos.“

Ashaya zvedla syna a usadila si ho na bok. Chlapec jí okamžitě zabořil hlavu do ramene a jednu malou ručku natáhl přes její světle modrou halenku. Inteligentní oči sledovaly Deva s neskrývaným zájmem.

„Nadace Paprsek,“ řekla Ashaya a upravila synkovi límeček od pyžama tím bezděčným způsobem matek, které podobné věci dělají často.

„Ano.“

„Talin o vás mluvila.“ Odhrnula pramen kudrnatých černých vlasů, který jí utekl z copu. „Co pro vás můžu udělat?“

Devovy oči mžikly k jejimu synovi. Ashaya hned pochopila, políbila chlapce na tvář a usmála se. „Keenane, chceš zatím vykrájet pár sušenek, než tady něco vyřídím s panem Santosem?“

Naděšené přikývnutí. Matka a dítě zmizeli na minutku ze záběru a Dev, který zatím čekal, se přistihl při myšlence, zdali bude takhle někdy držet v náručí své vlastní dítě. Pravděpodobnost byla velmi nízká – i kdyby věřil svému genetickému fondu, tak toho v životě příliš mnoho udělal a příliš mnoho viděl. Nezbyla v něm kapka měkkosti.

Na obrazovku se vrátila Ashayina tvář se stopami nedávného smíchu v očích. „Musíme si pospíšet – Keenan je sice hodně šikovný, ale jsou mu čtyři a je tam s tím těstem sám.“

Dev věděl, že jí tu jiskřivou radost brzy z očí vymaže, a tak se nesnažil nic obházet ani balit do pozlátka. „Potřebuju, abyste se pokusila někoho identifikovat.“ A potom jí řekl o ženě, kterou našel odhozenou před dveřmi svého bytu.

I přes Ashayinu tmavou kůži bylo vidět, jak zbledla. „Vy myslíte...“

Skočil jí do řeči. „Možná o nic nejde. Je tu ale možnost, kterou si potřebuju prověřit.“

„Samozřejmě.“ Polkla a hrdlo jí přitom poskočilo. „Jestli se Rada dozví o jedinečných schopnostech, které se projevují u potomků Zapomenutých,

hrozí, že na těch dětech opět budou dělat pokusy.“ Na chvíli zmlkla. „Myslím, že když je Ming nebude moci použít, zabije je.“

Dev zatnul čelist. Přesně toho se bál – Rada nikdy nepřipustí, aby někde mimo její vliv existovala další skupina využívající paranormální schopnosti – natož aby se takové nadání stále silněji projevovalo u někoho z jeho lidí. „Je tahle linka bezpečná?“

„Ano.“

Poslal jí fotografii. „Možná vypadá jinak než dřív.“

Ashaya kývla, zhluboka se nadechla a otevřela přílohu. Devovi bylo okamžitě jasné, že tu ženu na fotce poznává. Po tváři se jí prohnala mohutná vlna zdrcující úlevy, ale i zlosti a bolesti. „Můj bože.“ Zakryla si ústa rukou. „Jekaterina. To je Jekaterina.“

Kapitola 3

Rada Psyů zasedla na obvyklém místě – v tajném trezoru hluboko v PsyNetu, psychické síti, která propojovala všechny Psy na planetě s výjimkou odpadlíků. Síť, nekonečná černá pláň, na níž byla každá psyská mysl zastoupena jednou bílou hvězdou, se pyšnila strohou krásou. Ti, kdo byli v Síti, však už dávno pojmu krása nerozuměli.

Stejně jako jejich Rada chápali pouze logiku, praktičnost a ekonomii.

Nikita, zavřená v pevných černých stěnách trezoru, pohlédla na Minga. „Chtěl jsi něco probrat?“

„Ano.“ Mysl druhého radního byla jako ostří, přesné, ledově chladné. „Povedlo se mi obnovit některá z dat, která Ashaya Aleinová znepřístupnila, než se odtrhla.“

„Výtečně.“ Mentální hlas Shoshanny Scottové zněl stejně odměřeně a elegantně, jako byla ona sama. Právě proto byla jednou ze dvou mediálních tváří Rady. Tou druhou byl její „manžel“ Henry. Jejich vztah byl pouhou zástěrkou, která měla uchlácholit lidská a měňavecká média. Přesto však, pomyslela si Nikita, tihle dva v posledních několika měsících nefungovali zrovna jako soudržná jednotka.

„Něco užitečného?“ Opět Shoshanna.

„Možná.“ Ming se zarazil. „Právě ta data nahrávám.“

Po černých stěnách tekly proudy dat jako stříbrný vodopád, srozumitelný pouze nejmocnějším psyským mozkům. Nikita vstřebávala informace a projížděla si nejdůležitější body. „Jde o Zapomenuté.“

„Vypadá to,“ řekl Ming, „že jejich nejnovější potomci se rodí se schopnostmi, jež jsou v Síti nevidané.“

„To není moc překvapivé.“ Kalebův sametový hlas.

Nikita ho považovala za nejvíce smrtelně nebezpečného člena nejen Rady, ale samotné Síte. V současné době se s ní na určitých věcech shodl, Nikita však nepochybovala, že kdyby to bylo nutné, bez váhání by ji zabil.

„Radní Krychek má pravdu,“ promluvila poprvé Tatiana. „Zcela běžně přece z genofondu odstraňujeme mutace, pokud nejsou zásadní pro zachování funkčnosti Sítě.“

Nikita věděla, že to je šťouchanec do ní, připomínka nežádoucí genetiky její dcery. „Označení E není mutace,“ řekla s klidem, jenž jí byl vštěpován od kolébky. „Empatici tvoří zásadní složku Sítě. Nebo jste už zapoměli na hodiny dějepisu?“ Když se Rada naposledy pokusila potlačit označení E – zničením všech embryí, u nichž testy prokázaly tuto schopnost – ocitl se PsyNet nebezpečně blízko kolapsu.

„Já jsem nezapomněla nic.“ Tatianin hlas zněl zcela neutrálně. „Abych se tedy vrátila k původnímu tématu – odstraněním mutací jsme posílili naše jádro, učinili jej čistším, avšak nevyhnutelným vedlejší účinkem bylo, že se zbrzdil vývoj nových talentů.“

„A je to vážně problém?“ zeptal se Anthony Kyriakus, pragmatický jako vždy. „Kdyby se u Zapomenutých rozvinuly nějaké nebezpečné nové schopnosti, už by je proti nám použili.“

„To jsem si taky myslel,“ řekl Ming. „Ovšem pokud by nikdo neměl nic proti, rád bych uvolnil malý zlomek zdrojů Rady na monitorování populace Zapomenutých, abychom našli důkazy vážnějších mutací – musíme se ujistit, že se nikdy nestanou tím, čím byli kdysi.“

Nikdo neměl námitky.

„Nikito,“ řekla Tatiana, když ze stěn zmizela Mingova data, „jak probíhá ve tvém sektoru dobrovolná rehabilitace?“

„Tempo je stabilní.“ Dovolit populaci zvolit si dobrovolně, zda si chtějí nechat překontrolovat své naprogramování – a popřípadě jej oživit, pokud to bylo nutné – místo aby je k tomu nutili, přineslo nečekané ovoce. „Navrhuji, abychom i nadále umožňovali lidem přicházet dobrovolně – Sít' už se zklidňuje.“

„Ano,“ potvrdil Henry. „Výbuchy násilí ustoupily.“

Nikitě se nepovedlo odhalit jedince, který stál za nedávným prudkým nárůstem vražedného násilí páchaného Psyi na veřejnosti, zato však věděla, že to byl s největší pravděpodobností někdo v této místnosti. Jestli bylo cílem tohoto jedince donutit lidi, aby se nechtěli vzdát Utišení, tak uspěl. To krevprolití však po sobě zanechalo psychickou ozvěnu – Sít' byla uzavřeným systémem. Co se dostalo dovnitř, to tam také zůstalo.

Ostatní radní vypadali, že na to zapomněli, ona však ne. Ona už si budovala štíty a čekala na okamžik, kdy za tuhle násilnou strategii budou pykat.

Kapitola 4

Šest hodin po jejich brzkém ranním telefonátu už sestupoval Dev s Ashayiou Aleinovou dolů do nemocničního podlaží. Po jejím boku kráčel její druh Dorian a ústa měl semknutá ve vážném výrazu. „Jestli Jekaterinu odvekleli ze zničené laboratoře, znamená to, že byla nejspíš v rukou Rady víc než pět měsíců.“

Ashaya přidušeně, bolestně zaúpěla a Dorian zaklel pod nosem. Přitáhl si svou družku k sobě a hladil ji po divokých kudrnách. „Promiň, Shayo.“

„Ne.“ Nadechla se. „Máš pravdu.“

„A jestli je to pravda,“ řekl Dev, „vědí teď o všem, co udělala.“

Ashaya kývla. „Ming LeBon se jí určitě násilím vpáčil do mysli. To on mohl za zničení laboratoře – musel to být on, kdo ji odtamtud unesl.“

Mentální násilí, řekl si Dev a popadl ho chladný hněv, *by pohltilo vše*. Psychický útok nenechává oběti sebemenší únikovou cestičku; nezbude jí žádné místo, kam by se mohla uchýlit a předstírat, že je vše v pořádku.

„Proč ji ale nechali na prahu?“ řekla Ashaya rozechvělým hlasem. „Že by varování?“

„Spíš mi to připadá jako provokace.“ Analýza nepřítelů byla Devova parкета. „Válka nervů.“

Dorian kývl. „Možná vás chce Ming postrašit, abyste udělal něco ukvapeného.“

„Všechny děti v Paprsku jsou v bezpečí a zaopatřené,“ řekl Dev, který to právě během několika posledních hodin ověřoval. „Bohužel tu pořád zůstává šedá zóna těch, které jsme sice vystopovali, ale kteří ještě nedali souhlas k tomu, abychom jim pomohli.“ Poslední špion Rady této šedé zóny zneužil a vyhlídl si děti na experimenty, jakmile přišly do oblastních kanceláří, ještě než mohly být bezpečně přivedeny pod křídla Paprsku.

Každý mrtvý Deva vyloženě strašil. Paprsek zřízen pro bezpečí, aktivně vyhledávali Zapomenuté, kteří zůstali ztraceni, odříznutí od skupiny, když

Rada poprvé začala pronásledovat jejich předky. Ale místo bezpečného přístavu ty děti našly jenom smrt... Zatímco staré osazenstvo Paprsku sedělo se založenými rukama a hlavou strčenou v písku.

Dev byl kdysi odhodlaný je za tuto slepotu zabít, za to, jak zavírali oči před tím, že je znova prováděna brutální selekce – a podle některých se mu to málem povedlo. Jeden bývalý člen vedení dostal infarkt, když mu Dev předhodil obrázky mrtvých dětí. Několik dalších nemělo daleko k psychickému zhroutilí.

Nikdo ho však tehdy nezastavil, když to vzal do svých rukou, když šel po špionovi s jediným cílem. „Tudy,“ řekl teď a vedl je dál tichou chodbou.

„Tally říkala, že jste minule přerušili přijímání dětí.“ Dorian na něj upřel zářivě modré oči, které ještě více vynikaly díky jeho typicky blond, až téměř bílým vlasům. „Tentokrát uděláte to samé?“

„Aby našli ty děti, potřebují zvěda,“ řekl Dev věčně. „A zvěd je mrtvý.“

Ashaya zamrkala, podívala se na něj, pak na Dorianu, ale neřekla ani slovo. Její druh kývl. „Dobře.“

Dev pomocí otisku dlaně otevřel bezpečnostní dveře. „Nemůžu nijak ospravedlnit, že chci zase a po tak krátké době zastavit program, aniž bych měl nějaký pádný důkaz o problémech – nestrávili jsme tolik času a nevynaložili tolik úsilí při hledání potomků původních rebelů pro nic za nic. Po světě chodí děti, které přicházejí o rozum, protože si myslí, že jsou lidé.“

Utišení tu bylo už sto let, stejně dlouho byli Psyové uzavřeni ve vlastní kultuře, a během těch sta let se nikdo neobtěžoval provádět testy zaměřené na paranormální schopnosti. Nikoho nenapadlo, že některé z těch bláznivých dětí mohou slyšet opravdové hlasy v hlavě. Některé z nich byli latentní telepati, jejichž schopnosti se probudily v pubertě. Některé z nich byli slabí empatici, zahlcení emocemi ostatních. A jiní... jiní byli netušenými poklady a jejich talenty se zrodily během stovky let, kdy pracovaly geny.

Dev viděl, jak Glen vychází z pokoje, a tak na doktora mávl. Ten přispěchal, pod očima měl tmavé kruhy.

Dev si všiml přítelovy pomačkaného oblečení a taky vrabčího hnízda zrzavé křtice, která trčela v chomáčích do všech stran. „Myslel jsem, že nemáš službu.“

Glen si hrábl rukou do vlasů, čímž si je ještě víc rozčuchal. „Chtěl jsem být tady, kdyby se náš host probudil. Dal jsem si malého šlofika v odpočívárně.“

Vzájemné představování trvalo jenom chvíli a pak vešli do Jekaterinina pokoje. K Devově překvapení byla žena vzhůru, seděla na posteli a něco srkala z malého hrnečku. Dev se podíval na Glenu.

„Probrala se teprve před pár minutami,“ řekl polohlasně lékař.

Jekaterina se podívala přímo na Deva a po Ashaye sjela očima tak, jako by její bývalá kolegyně vůbec neexistovala. „Pavučiny se začínají rozestupovat.“ Její hlas zněl nakřáple, jako by dlouho nemluvila... nebo jako by jej někdo zlomil tím nejbrutálnějším způsobem.

Dev k ní přistoupil ze strany, vzal jí šálek, který držela, a přitom ho upoutaly stíny, jež vířily v hlubinách jejích zlatě zelených očích. „Kolik si toho pamatujete?“

Polkla, ale nenavázala oční kontakt. „Nevím, kdo jsem.“ Byla to zoufalá prosba, přestože se jí hlas netřásl a oči se neleskly. I tak v ní Dev slyšel výkřik – tenký, pronikavý výkřik, který ho bodl přímo do srdce.

Zčásti z malé, snad ještě zachranitelné části, jí chtěl nabídnout útěchu, jenže tahle žena už svou prostou existencí představovala nebezpečí pro jeho lidi. Byla to Psyka. Psyce napojené na Síť se nedalo důvěřovat. Bylo jedno, že se chovala lidštěji než její soukmenovci; musel s ní jednat jako se zbraní, která v sobě nosí sémě destrukce Paprsku. A jestli se tohle prokáže, bude muset udělat to nejfatálnější rozhodnutí... I kdyby tím měl zabít poslední kousek lidství, který v něm ještě zbyl.

„Jekaterino.“ Ashayin hlas zněl jemně, jako by jí domlouvala.

Žena na posteli zamrkala a zakroutila hlavou. „Ne.“

„To je vaše jméno,“ řekl Dev a nechtěl jí dovolit, aby se podívala jinam.

Ty měňavé oříškové oči zamžikaly a vyhasly, jako by v nich umřel oheň. „Jekaterina je mrtvá,“ pronesla žena s absolutním klidem. „Všechno je mrtvé. Nežůstalo vůbec —“ Najednou jí zuby cvakly k sobě a tělo sevřela zuřivá křeč.

„Glene!“ Dev ji chytil dřív, než se stihla vysmeknout z postele, aby si neublížila, a její kosti byly pod jeho rukama překvapivě křehké.

„Řekni to.“

Držela rty sevřené.

„Řekni to.“

Ne. Ne. Ne.

„Řekni to.“

Neunavil se, nepřestával, nevtrhl jí do mysli. Hrůza z čekání na bolest byla jaksi horší než samotné násilí.

„Řekni to.“

V prvních dnech, prvních týdnech si udržela přičetnost.

On však nepolevil.

Jazyk jí připadal těžký, suchý. Bolel ji žaludek. Ale vydržela.

„Řekni to.“

Trvalo to tři měsíce, ale udělala to. Řekla to.

„Jekaterina je mrtvá.“

„Je v bezvědomí.“ Glen posvítil Jekaterině, ležící bezvládně na polštářích, do očí. „Možná je to ještě dozvuk účinků drog, ale myslím, že spouštěčem bylo její jméno – je to nějaký druh psychického granátu.“

„Spíš obojí dohromady,“ řekla Ashaya a vychrlila složení prášků na spaní, které měl Glen poznamenané v kartě. „Některé z těchto látek vyvolávají u Psyů ztrátu paměti.“

Doktorovi zazářily oči, protože právě našel kolegyni z oboru. „Ano. Je možné, že k tomu, aby jí zlomili psychiku, použili v menší míře drogy, ale spojili to s jinými metodami.“

Dev se díval na podrápanou a zhmožděnou tvář Jekateriny Haasové a přemýšlel, čeho se asi musela vzdát, aby vyvázla z toho mučení živá... Co do sebe nechala svými trýzniteli vpravit. Ruce v kapsách jeho kalhot se sevřely v pěsti – ať už s nimi Jekaterina uzavřela jakýkoli výměnný obchod, nezachránilo ji to. „To, co jste říkal, když jste přijel,“ řekl tiše Dorianovi mezitím, co doktor a Ashaya byli zaměstnaní něčím jiným, „nepůjde to.“

„Shaya ji chce mít nablízku.“ Dorian si založil paže a pohlédl na svou družku. „Když myslela, že je Jekaterina mrtvá, úplně jí to zničilo.“

„Ať už se jí stalo cokoli,“ řekl Dev, který sám nemohl spustit oči z vyhublé postavy na posteli, „ať už jí *provedli* cokoli, není to žena, kterou vaše družka znala. My jsme daleko lépe schopni ji monitorovat.“

„A když se projeví jako hrozba?“

Dev se podíval muži do očí. „Odpověď na tuhle otázku znáte.“ Dorian byl strážce u DarkRiverů. A smečka levhartů si nezáskala současné postavení nejdominantnější měnavecké skupiny ve státě tím, že by jednala jako parta slabochů... nebo snadno odpouštěla.

Dorian tiše vydechl a obrátil pozornost zpátky ke své družce. „Vy děláte to rozhodnutí, vy mě do toho zatáhnete. Vy mi dovolíte ji připravit.“ Jeho hlas byl drsný, hluboký, nesmlouvavý.

Dev byl spíše zvyklý rozkazy dávat než přijímat, ale Ashaya zachránila dětem Zapomenutých život a riskovala při tom svůj vlastní. A pak odhalila utajované zvrácenosti Rady. Zasloužila si jeho respekt. „Dobrá.“ Jak se však díval na Jekaterininu hrud', která se podle jeho soudu zvedala a klesala ve velice mělkém rytmu, opět ho napadlo, zdali to bude schopen provést, kdyby na to došlo. Dokázal by zničit tělo, které už bylo takhle zdevastované?

Odpověď přišla z té části jeho já, která byla obroušena krví a bolestí. *Ano. Protože když bojujete s monstry, někdy se musíte sami stát monstrem.*

ARCHIV RODINY PETROKOVOVÝCH

Dopis z 24. května 1969

Můj drahý Matthew,

tvůj otec říká, že se jednoho dne budeš smát těmto dopisům, které ti teď piši, tobě, synovi, který se v tuto chvíli snaží cucat si oba palce najednou. „Zarino,“ řekl David dnes odpoledne, „která matka píše politická pojednání synovi, kterému je sedm měsíců?“

Viš, co jsem mu na to odpověděla?

„Matka, která si je jistá, že z jejího dítěte vyroste génius.“

Ach, jak se díky tobě usmívám. Už jak to teď piši, přemítám, zdali ti někdy tyhle dopisy dám přečíst. Myslím, že se pro mne staly jakýmsi deníčkem, ale protože jsem až příliš rozumná, než abych začínala slovy „Milý deníčku,“ pišu raději muži, jímž se jednou staneš.

Doufám, že ten muž vyroste do časů daleko menšího chaosu. Bez ohledu na teorie psychologů ukazují časné náznaky, že bude téměř nemožné zbavit naše mladé vzteku.

Toto mne však netrápí – slyšela jsem znepokojivé zvěsti o tom, že Rada vzhlíží víc a víc k Mercury, tajné skupině Catherine a Arifa Adelajových. Jestli je to, co se šušká, pravda, jsme možná v daleko větším maléru, než jsem myslela.

Nemám nic proti Catherine a Arifovi. Vždyť jsem je kdysi považovala za přátele a nemohla jsem jinak než obdivovat jejich odvalu, že přežili nejhorší tragédii, která může rodiče postihnout. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že to jsou dva nejvýjimečnější mozky v naší generaci. A jelikož jsem s oběma strávila značné množství času, jednu věc vím naprosto jistě – chtějí pro naši rasu jen to nejlepší.

Někdy se však hluboká touha – zachraňovat, chránit – může stát zaslepenou vášní, která zničí právě tu věc, jejímž hodlala být zachráncem.

Mohu jediné doufat, že to chápe i Rada.

S láskou

Máma

Kapitola 5

Odva dny později se žena, jíž všichni říkali Jekaterina, dívala na cizí osobu v zrcadle a snažila se vidět to, co vidí oni. „Tohle nejsem já.“

„Pořád žádná vzpomínka?“

Otočila se k muži, který se jí předtím představil jako Devraj Santos a nyní stál ve dveřích koupelny. Tmavé vlasy, tmavé oči... a pohyby, jež jí připomínaly nějakého bezejmenného predátora, hbitého, ostražitého, nesmírně nebezpečného.

Ten predátor měl na sobě dokonalý, uhečně černý oblek.

Kamufláž, pomyslela si a její nejzákladnější, doslova zvířecí instinkt jí našeptával, že vůbec není v bezpečí. „Ne. To jméno... mi nepatří.“ Nedokázala vysvětlit, co chce říct, slova zůstávala zaklíněna za zdí, kterou neuměla prolomit. „Teď ne.“

Čekala, že muž bude chtít její tvrzení nějak popřít, on se však místo toho opřel ramenem o hranu dveří, ruce nechal v kapsách kalhot a řekl: „Líbilo by se vám nějaké jiné?“

On ji nechá vybrat?

Nikdo jí nedal nic vybrat už... hodně dlouho. Tohle věděla. Když se ale pokusila rozpomenout se na detaily, odšuměly mimo její dosah, nepolapitelné jako mlžný opar, který kdysi jako dítě cítila na tváři.

Chňapla po tom střípku vzpomínky v zoufalé potřebě najít alespoň ždibec toho, čím kdysi bývala a kdo je teď, chňapala prsty jako dravými pařáty a snažila se odhrnout ten závoj.

Nic. Jenom prázdno.

„Ne,“ řekla. „Hlavně ne tohle jméno.“ Používal ho muž-stín. Jeho hlas ji strašil. Opakoval to jméno pořád dokola. A pokaždé, když je vyslovil, přišla bolest. Obrovská bolest. Až ji preludy vzpomínek donutily se prudce probírat, neboť si byla jistá, že on ji najde, hodí ji zpátky do té díry, na to místo, kde není nic.

„Co třeba Trina?“ Devův hlas ji vrátil zpátky do přítomnosti, k vědomí, že je s mužem, kterého doopravdy nezná, s mužem, který by mohl být dalším stínem. „Je dost podobné, aby vám probudilo paměť.“

Naježily se jí chloupky za krkem. „Je podobné až příliš.“

„Kate?“

Zarazila se a přemýšlela nad tím. Váhala.

„Katya?“

Nějak věděla, že ji ještě nikdy nikdo takhle neoslovil. Dýchal z toho pocit novoty. Čerstvosti. Života. Jekaterina byla mrtvá. Ale Katya žila. „Ano.“

Dev popošel dál do místnosti a ona si poprvé všimla, jak urostlý je to chlap. Pohyboval se s tak smrtící grácií, že bylo snadné přehlédnout fakt, že měří přes sto devadesát centimetrů a pod sakem obleku má pevná, rovná a sebejistá ramena. Taky měl kostru dost obalenou svaly, dost na to, aby ji hravě přelomil vejplůl.

Možná by se měla bát, jenže Devraj Santos měl v sobě žár, a tento fakt ji vábil, aby se k němu přiblížila. Pomyslela si, že tenhle muž není žádný stín. Kdyby se ji tento muž rozhodl zabít, udělal by to čistě pragmaticky. Nemučil by ji, netrýznil. A tak mu dovolila přijít blíž, zvednout ruku k jejím vlasům a promnout prameny v konečcích prstů. Závan jeho vody po holení se jí vpijel do kůže, až necítila nic jiného než tuhle svěží, štiplavou vůni.

Její tělo se k němu už už začalo natahovat, když vtom řekl: „Tohle si musíte rozčesat.“

„Myla jsem si je.“ Vzala kartáč a bojovala s nutkáním, které by mohlo zničit tu špetičku sebeovládání, kterou ze sebe pracně vydolovala. „Ale jsou tak hrozně zacuchané, že mi nejdou rozčesat. Možná bude jednodušší je ostříhat.“

„Dejte mi to.“ Vzal jí kartáč z ruky a pobídl ji zpátky k posteli.

Po tom letném dotyku sebou škubla a bez odporu se dala do pohybu. Nezamířila však k posteli, nýbrž k židli. „Nesvíí sem slunce.“ Slunce. *Sunshine*. To slovo jí zarezonovalo hlavou, jedna ozvěna za druhou. *Sunshine*. U srdce ji zabolet nějaký pocit, jako by zapomněla něco důležitého. „Slunce, Sunshine,“ zašeptala znovu, ale ozvěna už utichala, ztracena v mlze její mysli.

„Nahore sněží,“ řekl Dev. „Ale slunce normálně svítí – jenom jsme moc dole.“ Počkal, až si sedne, a teprve potom jí začal česat kartáčem vlasy. Sice nevěděla, co čekala, ale určitě nepočítala s trpělivostí, s jakou jí rozčesával zacuchané chomáče.

Její jistá malá část věděla, že ten muž je schopen těma samýma jemnýma rukama ukončit její život. A přesto dál seděla, její tělo bylo zranitelné,

na jemné kůži krku jí mravenčilo v místech, kterých se dotkly jeho prsty. Chtělo se jí říct: *ještě, prosím*. Avšak místo toho, aby přiznala tu hlubokou touhu, místo aby žadonila, chytla se opěrek židle a kov se jí pod rukama zahříval. Kov sice hřál, ale tohle teplo nebylo skutečné, nebylo lidské.

„Něco vím,“ vyhrkla.

Nepřestal česat. „Co víte?“

Přistihla se, že se zaklání blíž k němu, že tolik baží po jeho doteku, jako by její kůže vyprahla a nyní umírala žízni. „Znám svět. Víím, že jsem Psyka. Víím, že bych neměla cítit emoce.“ Jenže ona je cítila. Touhu, strach, zmatečnost, tolik věcí, které v ní vířily a rozervávaly ji, dožadovaly se pozornosti, snažily se prodat na povrch.

A pod tím vším vězel strach. Nekonečný. Takový, jaký nešel vyjádřit slovy. Ten, co je vždycky s vámi.

Devovy prsty se dotkly její šíje a byly plné životadárného tepla a tiché žádosti. „Kolik toho víte o světě? O politice?“

„Dost. Ale jenom kousky.“ Zhluboka se nadechla a shledala, že jeho vůně, sytá a temná pod svěžími tóny jeho vody po holení, jí pronikla až do plic. Rozbušilo se jí z toho srdce a zvlhly dlaně. „Když lidé mluví, když se dívám v televizi na zprávy, rozumím. A znám i další věci... víím kdo – a co – jste. Víím, co je Paprsek. Jediné, co neznám, jsem já. Nic ke mně nepřichází.“

„To není pravda.“ Pevně, ale zároveň jemně napětí na vlasové pokožce. „Zdají se vám sny.“

Vlna strachu, žluč v hrdle. „Nepřeju si je.“

„Pro váš mozek je to způsob, jak věci zpracovat.“

Ucítila bolest v pažích a uvědomila si, že se příliš křečovitě drží židle a začínají jí z toho pálit svaly. Přinutila se pustit židli, soustředit se na pravidelné tahy ve vlasech, doteky bodlin kartáče a průbojné mužné horko za ní. „Jsem hrozba.“

„Ano.“

Z toho, že jí nelhal, se jí snad udělalo trochu líp. „Co se mnou uděláte?“

„Ted? Budu si vás držet nablízku.“

„Nedělejte to.“ Řekla to bez rozmyslu. „Něco je se mnou špatně.“ Ten pocit, že něco není v pořádku, se jí usadil vzadu v lebce jako obrys něčeho neznámého, jako ozvěna šepotu, kterou skoro ani neslyšela.

„Já víím.“ Neproněsl to moc znepokojeně, ale na druhou stranu, pomyslela si, tenhle chlap zřejmě nikdy nepoznal strach. Ona naproti tomu poznala strach až příliš dobře, zažral se jí až do buněk jako kyselina. I s tak zlomennou myslí však byla pořád schopna uvažovat.

„Vy ode mě něco chcete.“ Proč by ji jinak nechával naživu a chtěl ji mít nablízku?

„Pamatujete si na výzkum, který jste prováděla s Ashayou?“

Světlé, šedomodré oči, tmavé vlasy stáčejí se v divokých kudrnách, kakaová pleť. Ashaya. „Byla tady?“ Na čele se jí udělaly zamýšlené vrásky. „Byla tady.“

„Ano.“ Dlouhé, hladké tahy po vlasech, které už nepotřebovaly rozčesat. „Ashaya chce, abyste bydlela u ní.“

Ještě než to dořekl, Katya už vrtěla hlavou. „Ne.“ Hrdlo se jí sevřelo strachy, jako by ji zmáčkly kruté ruce a škrtily ji, až nemohla popadnout dech. Před očima se jí vyrojily drobné světelné tečky a v prsou ucítila agonii.

Ječné tahání na pokožce hlavy přestalo a o zlomek vteřiny později už před ní Dev dřepěl a přikrýval jí ruce svými dlaněmi. „Dýchejte.“ Byl to nesmlouvavý rozkaz, pronesený hlasem muže, který *netoleruje* neposlušnost.

Zírala do těch ne tak docela hnědých očí, snažila se najít nějakou rovnováhu, najít své já. „Dýchám,“ opakovala tichounkým, téměř neslyšným šepetem. „Dýchám.“ Do plic jí proudil vzduch s exotickou příchutí muže, který v ní nikdy neuvidí nic víc než nepřítele.

V té chvíli jí to bylo jedno.

Jediné, co v tomto okamžiku chtěla, bylo topit se v jeho vůni, až ze strachu v jejím nitru nezbude nic jiného než matná vzpomínka, zapomenutý sen. Opět se zhluboka nadechla, libovala si v divokých prožitcích, jež jí nabízely její smysly, v neúprosné mužné kráse Devraje Santose. Voněl mocí a nečekaným záchvěvem divokosti, podmanivou skořicí a vůnkem Orientu – věcmi, jež nějakým způsobem znala a k nimž její hlava sama přiřazovala slova. Téměř nevědomky pozvedla ruku k jeho hustým sametovým vlasům. Byly měkké, hebké, než by u tohoto muže mělo být vůbec možné. „Slibíte mi něco?“

Poprvé za dlouhá léta se Dev ocitl tváří v tvář oponentovi tak neprůhlednému, že si s ním nedokázal poradit. Přišel sem dolů, aby se rozhodl, zda je jenom opravdu dobrá herečka, či nikoli. Místo toho našel svou Achillovu patu v lidské podobě – ženu, která vypadala, že nemá žádné ochranné bariéry.

A potom se ho dotkla a on ji neodstrčil... Přitom zrovna na něj nebylo vůbec snadné sáhnout, nenechal si líbit obvyklé projevy intimity, které mnozí jiní považovali za samozřejmost. Dev si rád udržoval odstup. Přesto byla teď její ruka pořád ještě v jeho vlasech a její kůže byla pod jeho hrubým stiskem měkká.

Dokonce i teď musel bojovat s primitivní potřebou někoho chránit, po-

skytnout mu útočiště, zachraňovat. V tom, co někteří nazývali srdcem studeným jako kámen, očividně ještě zbyla trocha vřelosti. Ani toto teplo ho však nezaslepilo vůči cynické pravdě – ta žena mohla být nejlepším tahem, jaký psyská Rada kdy udělala, zbrání ušitou na míru tak, aby v Devovi vzbudila nejzákladnější instinkty, nad nimiž měl málo kontroly nebo možná žádoucí. „Co chcete, abych vám slíbil?“ zeptal se a předem se připravil na škevrání o slitování.

Ona mu místo toho projela rukou vlasy, jako by byla fascinována jejich hebkostí, a řekla: „Zabijete mě?“

Ztuhl jako přimražený.

„Když se ukáže, že jsem příliš rozbitá,“ pokračovala, „příliš opotřebovaná, než abych šla spravit, zabijete mě?“

Pomyslel si, že v tom okamžiku nepůsobila vůbec ztraceně. Odhodlání z ní sálalo jako jasný a zcela rozhodný požár. „Katyo –“

„On ve mně něco udělal, uvnitř,“ zašeptala s jakousi potlačovanou vůlí k násilí, která byla tím mocnější, čím více ji v sobě zadržovala. „Změnil mě. Jestli tohle mám být já, pak nechci zůstat naživu. Nechci žít jako jeho... výtvor.“

Hrůza v její tváři, nepotlačitelné zhnusení nad tím, co říkala, se ovinuly kolem železných štítů, jež chránily jeho duši, a hrozilo, že vše, co na sobě dosud znal – nebo si to aspoň myslel – se rozpadne na kousky. „Kdybyste to chtěla vzdát,“ řekl a nedokázal se odtrhnout od těch očí se zelenými a zlatými skvrnkami, „už byste to udělala.“

Sundala ruku z jeho vlasů, ale pořád se mu dívala do očí a neuhnula ve své holé upřímnosti: „Jak víte, že jsem to nevzdala?“

ZPRÁVA PRO VELENÍ EARTH TWO: STANICE SUNSHINE

21. února 2080: Nová personální skupina dorazila v 9:00. Všechnen personál je v dobré fyzické i psychické kondici. Následujícího dne bude zahájena práce poté, co budou mít členové týmu dostatek času přizpůsobit se podmínkám.

Radní Ming LeBon si vyžádal hlášení o tom, zda je tato stanice nadále životaschopná. Toto hlášení má být podáno na konci této směny. Podle současných výpočtů by měla stanice posloužit jako vhodné místo do blízké budoucnosti, avšak veškerá data budou potvrzena ještě před dokončením hlášení.

Kapitola 6

Hodinu poté, co ho Katya požádala, aby jí slíbil smrt, k ní Dev přisunul po stole v odpočívárně talíř. „Jezte.“

Nedotkla se jídla, probodla ho očima, které byly teď spíš zlaté než zelené a od zorniček se v nich rozbíhaly paprsky hnědé. „Dodržíte slib?“

Poznal, když si s ním někdo hraje. Většina lidí po něm ale chtěla daleko menší věci. „Když se to ukáže jako nezbytné, zabiju vás.“

Odmělčela se, jako by o jeho slovech uvažovala, pak vzala do ruky vidličku. „Děkuju.“ Zatímco jedla po malých soustech jako ptáček, on přemýšlel, co s ní ksakru udělá. Dev věděl moc dobře, co se z něj stávalo, ale nebyl – zatím – ještě takové monstrum, aby ji hodil zpátky vlkům. Zároveň ale nemohl dopustit, aby se blíže seznámila s Paprskem.

Katya možná vypadala křečce, možná budila jeho instinkty, zrozené v temnotách dětství, které mu zpusťovalo duši, ale byla to Psyka – a Psyové se o svůj fyzický vzhled starali jenom do té míry, aby to splnilo svůj účel. Co ale muselo Deva zajímat, byla její mysl – nesměl tu ženu pustit do blízkosti počítačů, jakýchkoli zdrojů dat a určitě ne těch nejzranitelnějších.

Žena, kolem níž momentálně kroužily jeho myšlenky, odsunula talíř, porád ještě téměř plný, a zakroutila hlavou. „Víc se toho do mě už nevejde.“

„Další jídlo bude za hodinu.“

Tvářila se pořád stejně, ale on si dobře všiml, jak konečky prstů pevně sevřela okraj stolu. „Jste zvyklý dávat lidem rozkazy.“

„A jsem zvyklý, že mě poslouchají.“ Vůbec se nesnažil skrýt před ní svou povahu, svou vůli. Právě to ho dostalo až sem, a přesně totéž ochrání Zapomenuté před chladnokrevnou snahou Rady o jejich definitivní vyhlazení. „Zvládnete pár otázek?“

„Kdybych nezvládla, zastavilo by vás to?“

„Ne.“ Musel odhadnout míru ohrožení – navenek se zdála křehká jako sklo, ale spousta jedů taky vypadá neškodně.

Na rozdíl od většiny jiných lidí, kteří měli tu čest s jeho nepříjemnou náladou, neuhnula očima. „Alespoň jste upřímný.“

„Ve srovnání s kým?“

Zakroutila hlavou, protože tuhle odpověď mu nedá. „Začněte s těmi svými otázkami.“

„Jste v Síti?“

Zamrkala. „Samozřejmě.“ Ale zněla přitom nejistě a vraštila čelo.

Čekal, zatímco sklopila řasy a oči se jí rychle pohybovaly pod tenkými víčky. Za okamžik je prudce zvedla. „Jsem v pasti.“ Prsty sevřela stůl a nehty zarývala do dřevěné dýhy. „Pohřbil mě v mé mysli.“

„Ne. Kdyby ano, byla byste mrtvá.“

Ta nelítostná slova jí pleskla jako facka. Katya prudce zvedla hlavu, viděla chlad a odtažitost v očích, jež se na ni dívaly, a věděla, že by v něm nenašla žádnou něhu. Už to nebyl ten Dev, který jí česal vlasy kartáčem a dovolil jí, aby se ho dotýkala. Tenhle muž by její prosbu vyplnil bez váhání. Ona však neprosila tohoto muže.

Paradoxně jí však jeho bezcitnost donutila narovnat záda a v její zmučené duši se zrodilo nové odhodlání. Zatímco před Devem by vyměkla, řediteli nadace Paprsek nechtěla udělat tu radost a zobat mu z ruky. „Ano,“ řekla a přinutila se zahnat paniku. „Biologická zpětná vazba zřejmě pořád funguje.“ Jedině tak to dávalo smysl – bez zpětné vazby, kterou jí poskytuje neurální síť, na niž je každý Psy instinktivně napojen hned od narození, by přežila maximálně pár minut. „Myslím ale, že do Síteř jako takové nemám přístup.“

„To ale ještě neznamená, že si někdo do vás nemůže najít cestu.“

Její žaludek se začal bouřit. Stálo ji veškerou sílu, aby v sobě udržela, co snědla. „Vy si myslíte, že už to udělal,“ zašeptala a dívala se do té nelítostné tváře. „Vy si myslíte, že jsem jenom loutka.“

Když Katya – ano, přistihl se při myšlence, že se k ní to jméno hodí daleko víc než Jekaterina – začínala uvadat vyčerpáním, odebral se Dev zpátky do své kanceláře a cestou přemýšlel, kdo by mohl znát odpověď na záhadu jménem Katya Haasová. Měl síť špiónů a informátorů stejně spleť jako PsyNet. Jenže najít přímý kanál do této sítě se mu nikdy nepodařilo najít. Pomyslel si však, že DarkRiverové se svými členy vydají za víc než jeden plnokrevný Psy – byla velká šance, že někde existovala otevřená komunikační linka.

Díval se dolů na horečnatou energii New Yorku a zvažoval svůj další krok. Jestli vyhození Katyi před jeho domem mělo být varování, pak už mocní v PsyNetu vědí, že je naživu a – jak ostatně řekla sama – ovládají ji. Musel ovšem vzít v potaz i opačnou možnost – že ji někdo zachránil a nechal ji před jeho domem, protože věděl, že Zapomenutí nebudou s Radou nikdy spolupracovat. Jestli ano, pak ji sebemenší vlnka na vodě ohrozí na životě.

„Deve?“

Otočil se k Maggie, která stála ve dveřích. „Co se děje?“

„Jack jde nahoru.“ V očích měla soucit.

Devovi se sevřel žaludek a hlavu měl najednou plnou obrazů Williama, Jackova syna. Když ho Dev viděl naposledy, byl Will ještě rozesmátý malý kluk plný energie. Teď však... „Až přijde, přiveď ho sem.“

Když se Maggie vzdálila, do oken se opřela plískanice a každý úder byl studenější a ostřejší než předešlý. Dev se nechtěl dívat do toho náhlého šera, a tak se vrátil k psacímu stolu. Ke svým pracovním povinnostem. Pokud šlo o hledání informací o Katye, přicházelo v úvahu pouze jedno rozhodnutí, které mohl udělat – nebyla tak důležitá jako tisíce Zapomenutých, na jejichž ochranu přísahal. Byla to nemilosrdná čára, kterou nesměl překročit.

O několik pater níže se Katya, spící a se zavřenýma očima, opět ocitla v pavoučí síti.

„Co je tvým sekundárním účelem?“

„Posbírat informace o Zapomenutých, odhalit jejich tajemství.“

„A když nenajdeš v předem stanoveném čase žádná užitečná data?“

Strach v ní narůstal, ale byl to tupý pocit, jemuž byla vystavena už tak dlouho, že se stal nikdy neblednoucí modřinou. „Musím soustředit veškerou pozornost na primární úkol.“

„Jak zní primární úkol?“

„Zabít ředitele nadace Paprsek, Devraje Santose.“

„Jak?“

„Tak, aby bylo jasné, že na něj byl spáchán atentát. Tak, aby nevznikly žádné pochybnosti o tom, kdo to provedl.“

„Proč?“

To ji rozhodilo. „Neřekl jste mi proč.“

„Dobře.“ Jediné slovo, chladné jako led. „Tvoje starost není chápat, ale splnit úkol. Teď opakuj, co máš udělat.“

„Zabít Devraje Santose.“

„A potom?“

„Zabít sebe.“

Pauza, zašustění látky, jak hodil nohu přes nohu, tvář stejně bezvýraznou, jako když ji strčil zpátky do tmy, i když škemrala a žadonila na všech čtyřech.

„Prosím,“ řekla a šátrala po jeho nohách. „Prosím, ne. Prosím, prosím!“

Ale on ji odkopl a zamkl dveře. A teď seděl – bůh na trůně, zatímco ona se choulila na podlaze – a mluvil k ní tím chladným hlasem, který se nikdy neměnil, ať křičela, jak chtěla.

„Ten úkol je jediný důvod, proč tě nechávám naživu.“

„Proč já?“

„Už jsi mrtvá. Jsi dokonale postradatelná.“

„A když selžu?“ *Byla tak slabá, jako by se jí zevnitř roztékaly kosti. Jak jen mohla ona zabít jakéhokoli muže, natož někoho s tak obávanou reputací, jakou má ředitel nadace Paprsek?*

Žádná okamžitá odpověď nepřišla, pavouk, jenž se stal jedinou živou bytostí v nekonečné bolesti jejího univerza, se ani nepohnul. Byl to pravý Psy. Nedělal gesta ani pohyby, pokud to nemělo žádný účel. Kdysi bývala taky taková. Než se jí vlámal do mysli a zpřetrhal vlákna jejího naprogramování a vymazal všechno, co ji činilo tím, čím byla.

Než ji zabil.

„Jestli selžeš,“ řekl nakonec, „Devraj Santos s tebou udělá krátký proces. Skončí to pro tebe stejně.“

Katya se s lapáním po dechu probrala, oblečení se jí lepilo na kůži, hlava se jí mohla rozskočit. Hrudník jí svírala hrůza a děs, dokud ze sebe neshodila peřinu, protože si byla jistá, že jí něco sedí na žebrech, drtí jí kosti.

Nic.

Nic než šílenství.

Strčila si pěst do úst, schoulila se na boku, prala se s potrhanými cáry snu, z nějž její tělo zalil nezdravý ledový pot strachu. Ať se ale snažila, jak chtěla, nemohla pospojovat jednotlivé kousky, nemohla přijít na to, co muž-stín chtěl, aby udělala.

Věděla jenom, že až přijde pravý čas... udělá to. Protože muž-stín nikdy nenechává nic náhodě. Zvláště své zbraně.

NALINI SINGH

ARCHIV RODINY PETROKOVOVÝCH

Dopis z 3. prosince 1970

Můj milý Matthew,

*je to tak, jak jsem myslela – snaha zbavit naši mládež zběsilého vzteku se
míjí účinkem. To však není ta nejhorší zpráva. Dnes jsem přečetla důvěrné
hlášení, v němž se psalo, že Rada začala zvažovat účinné vymazání všech
našich emocí.*

*Tohle píšu roztřesenýma rukama. Copak oni nevidí, co žádají? Co tím
zničí?*

Máma